Kdo je „biskup“ Koráb? (2014)

D. Grof

Motto: *„Kdo nezná svou minulost, je odsouzen ji opakovat.“*

Úvod

V poslední době někteří tradiční katolíci zaznamenali zvýšené aktivity člověka, který vystupuje jako „biskup Lohelius Koráb“ a začali se ptát, kým vlastně je. Rád bych proto v tomto článku předložil některá fakta o jeho osobě. Slovo „biskup“ v souvislosti s ním budu psát důsledně do uvozovek, protože si ohledně platnosti jeho biskupského svěcení nejsem přes všechna ujištění jistý.

Spolu s tím, jak se krize v Církvi zhoršuje, jsou věřící, kteří chtějí zůstat věrní neměnné nauce Církve a udržet si neporušenou Víru, stavěni před čím dál obtížnější situace. Tradičních katolíků v této zemi není mnoho, přesto i mezi nimi existují rozdíly. Některé tyto rozdíly jsou nepodstatné, jiné jsou malicherné a další jsou naopak zásadní. V rámci tohoto rozdělení máme i zde věřící, kteří se prohlašují za tzv. sedesvakantisty, tj. katolíky zastávající názor, že poslední papeži (nejčastěji od Pia XII.) platnými papeži nebyli a ani současný úřadující papež jím dle jejich názoru není. Tyto lidi lze ještě pracovně rozdělit na sedesvakantisty „nedogmatické“ a „dogmatické“. Ti druzí jsou přesvědčeni o tom, že pro to, aby byl někdo katolíkem či mohl dojít spásy, musí sdílet názor, že poslední papeži jsou formálními heretiky, ztratili úřad a v Církvi proto panuje stav sedisvakance, tzn. papežský stolec je uprázdněný. Pokud mohu soudit, „dogmatičtí“ sedesvakantisté v Česku převažují.

Stejně jako v jiných skupinách bez výjimky jsou mezi nimi lidé dobří, lidé vzdělaní, ale na druhé straně i lidé jednodušší nebo manipulovatelní. Nechci v tomto krátkém článku soudit nikoho z nich a ani nechci sepisovat nějakou další polemiku o nesprávnosti jejich postoje. Má osobní zkušenost i zkušenost mnohých jiných je v tomto směru jednoznačná. Sedesvakantista, který se nechá přesvědčit o mylnosti svého postoje je jevem velmi zřídkavým.

Tento článek tedy nemá být polemikou se sedesvakantistickým postojem, protože článků a překladů z obou stran bylo k dané problematice v češtině za několik posledních let publikováno dost a zahraniční debaty jsou v tomto směru za poslední desetiletí pochopitelně ještě mnohem početnější. Jen na okraj podotýkám, že i tady lze narazit na lidi velmi teologicky fundované jako je např. biskup Sanborn či P. Cekada, kteří jsou mimo jiné výjimeční také tím, že jejich polemiky nejsou zuřivé, ale věcné, nemíří *ad hominem* a zachovávají si katolickou slušnost. Jsou ale i jiní, namátkou jmenujme bratry Dimondovi, kde je jejich sebeprezentace spíše výrazem psychické poruchy.

V každém případě, katolíci, kteří se rozhodli stát sedesvakantisty, tak učinili na základě svobodné volby. Považuji nicméně za svoji povinnost upozornit je na některá fakta ohledně člověka, který je chce duchovně formovat. To podstatné naleznou v závěru tohoto článku. Pro ostatní, kteří nejsou sedesvakantisty, si ovšem dovolím ještě krátké představení „biskupa“ Korába.

Lohelius Koráb

Jedním z duchovních pastýřů jisté skupiny místních sedesvakantistů je i údajný biskup Lohelius Koráb (*1961) z Opatovce u Svitav, který slouží mše svaté ve svém domě a zároveň začal pravidelně dojíždět sloužit mši svatou také do Frýdku-Místku, kde se střídá s P. Rafalem Trytkem z Polska. (Zde poznamenávám, že tohoto polského kněze považuji za slušného a vzdělaného člověka.)

Emanuel Koráb v civilu

Civilní jméno Lohelia Korába je Emanuel Koráb. Jak již bylo řečeno, žije u Svitav, kde dle mých informací pracuje na místním úřadu práce. Jaká však byla jeho cesta ke kněžství? Zdroje jsou v tomto směru poměrně skoupé.

Z dostupných informací lze dovodit, že Emanuel Koráb původně požádal biskupa starokatolické církve o vysvěcení na kněze ještě v době socialistického Československa. Učinil tak proto, že 1) neměl možnost nebo nechtěl vstoupit do státem regulovaného semináře, 2) spoléhal se na to, že u starokatolíků je zachována neporušená posloupnost svěcení. Biskupem starokatolické církev byl také údajně vysvěcen i na biskupa. Jak se v této době profiloval vzhledem k Tradici, mi není známo.

Později jej biskup José Ramon López-Gastón *sub conditione* přesvětil na kněze i biskupa dne 26. června 1994 v Assisi v Itálii. Následně prý byl dle některých zdrojů ještě *sub conditione* přesvěcen na biskupa v roce 1999 slovenským biskupem Hnilicou ve Vatikáně.

Již to je samo o sobě velmi pestré, ale zdaleka to neobsáhne celé působení Emanuela Korába. Podívejme se tedy dále.

„Konkláve" v Assisi

Dne 27. června 1994 podepsal Emanuel Koráb „Biskupskou deklaraci z Assisi" (česky zde). V této deklaraci podepsaní odsuzují Druhý vatikánský koncil jako modernistický, odsuzují *Novus Ordo Missae* jako neplatný a bezbožný a zpochybňují některé další nové obřady. V důsledku toho odmítají papeže úřadující během tohoto koncilu i po něm včetně tehdy platného papeže Jana Pavla II. a prohlašují Svatý stolec za neobsazený. Proto považují za nanejvýš

nutné dát Církvi novou viditelnou hlavu, kteroužto povinnost berou na sebe. Deklaraci podepsali „biskupové“ José R. López-Gastón, Thomas C. Fouhy, José F. Urbina a (den předtím konsekrovaný) Emanuel Koráb.

„Biskup“ Koráb slouží mši

Z výše uvedených důvodů proto uspořádali „konkláve“ a 29. června 1994 zvolili nového „papeže“ Victora von Pentze, který přijal jméno Linus II. V té době bylo tomuto „papeži“ 41 let a bylo zajímavé, že patřil do východního ritu. Tento „papež“ však zřejmě neúřadoval dle představ svých volitelů a proto dne 22. dubna 2005 odeslal biskup Koráb Victoru von Pentzovi dopis, v němž konstatuje, že „papež“ není dlouhodobě činný, proti čemuž se bouří „klérus i lid“. Následně vypočítává, že „papež“ drží úřad deset let a nevydal prakticky žádné oficiální dokumenty, nejmenoval kardinály, neblahořečil a nesvatořečil nikoho atd. V dopise byl proto dotazován, zda nezvažuje demisi ze zdravotních důvodů, protože tato situace je dále neudržitelná.

Nevím, zda Koráb obdržel nějakou odpověď či ne, vím ale, že dnes prezentuje celou věc tak, že „papež“ Linus II. „v tichosti rezignoval“. Pro nás to jistě není důležité, uvádím celou tuto příhodu jen proto, abych dokreslil myšlenkovou výbavu tohoto typu lidí. Pokud je mi známo, Koráb i nadále intenzivně pracuje na svolání nějakého nového „konkláve“ a komunikuje s lidmi po celém světě.

Jiný Emanuel Koráb

Z výše napsaného jsme myslím ve zkratce vcelku vypovídajícím způsobem mohli poznat přinejmenším pochybné pozadí vysvěcení tohoto „biskupa“ a jeho myšlenkovou výbavu. Stranou ponechávám rozbor jeho textů, které jsou veřejně dostupné, a z nichž některé jsou přinejmenším zvláštní viz například Biblické eklogy (zde).

Ovšem existuje tu ještě jiný Emanuel Koráb, jehož minulost je poněkud temnější, než je minulost obskurního „biskupa“ s podivnou myšlenkovou výbavou.

Zapátráme-li v archivech StB, zjistíme, že pan Koráb byl agentem neblaze proslulé komunistické státní tajné bezpečnosti.

Výpis ze svazku StB (viz poslední řádek)

Z výpisu vyplývá, že datem evidence příslušného spisu je 25. únor 1985. Následuje tzv. druh svazku. V této kolonce jsou uvedeny zkratky charakterizující statut zapsaného. Emanuel Koráb je od tohoto data veden jako důvěrník StB. Zde je potřeba říci, že kategorie důvěrník (D), stejně jako kategorie kandidát tajné spolupráce (KTS), kandidát agenta (KA) či kandidát informátora (KI) nejsou na základě nálezu Ústavního soudu kategoriemi vědomé spolupráce ve smyslu zákona č. 451/1991 Sb. (tzv. lustrační zákon). (Pro popis kategorií „důvěrník“ a „agent“ dále v textu využívám slovníkové heslo z wikipedie.)

Důvěrník se ke spolupráci s StB přímo nezavázal, neměl oficiálně krycí jméno (tedy neznal své krycí jméno, pod kterým byl evidován jeho svazek u rozvědky). Do jeho činnosti spadalo především předávání informací z různých databází a registrů, ke kterým měl přístup v zaměstnání či jinde. Upozorňoval na protispolečenské jedince a chování, případy konspirace a špionáže v průmyslových podnicích apod., staral se o sledování konspirační skupiny, měl také na starosti různé protikomunistické provokace atd. Důvěrník se měl později stát spolupracovníkem StB na vyšší pozici (např. agent), a proto byl v pozici důvěrníka sledován a prověřován.

Registračním číslem svazku Emanuela Korába v registru svazků je číslo 22 190.

V kolonce „Poznámka“ nacházíme také zajímavý údaj a totiž, že svazek byl 25. února 1985 převzat a že byl zřejmě založen již v době, kdy Emanuel Koráb sloužil u vojenského útvaru ve Staré Boleslavi povinnou prezenční dvouletou vojenskou službu v letech 1983-85.

Agent Státní tajné bezpečnosti

Již po měsíci, kdy je veden v kategorii důvěrníka StB, se stává agentem StB. Dochází k tomu 29. března 1985 a je o tom záznam ve výpisu v kolonce o převedení do jiného druhu svazku. Evidován byl pod krycím jménem „Šťastný“.

Agent byl tajným spolupracovníkem StB, který se ke spolupráci písemně nebo ústně zavázal a udržoval komunikaci (konspirativní styk) s řídícím důstojníkem. Plnil rozličné úkoly specifikované podle jeho zařazení do určitých skupin podle schopností, zaměstnání, podle charakteru jeho oboru, jazykových dovedností, talentu atd. Úkoly byly různého charakteru, převážně však informační, dokumentační či naopak dezinformační a rozkladné. Byl často honorován, ale pracoval i zcela zdarma s vidinou jisté výhodnosti spolupráce v budoucnosti.

V případě Emanuela Korába se lze důvodně domnívat, že jeho spolupráce se státní tajnou bezpečností a jeho zařazení se týkalo katolické Církve a boje proti ní.

15.2. 1985	D	22190	ŠŤASTNÝ	KORÁB	Emanuel 12.1.61	[illegible]	[illegible]	AGENT 29 [illegible] 1985	ZNIČENO 6 pros. 1989	25 února 1985

Detail výpisu agenta Korába

Samotný spis neměl autor tohoto článku k dispozici. Z dostupných informací však vyplývá, že Emanuel Koráb byl jako agent nasazen na Západ a to ke sledování činnosti řeholního řádu benediktinů v Itálii. (NN č. 615, 1. 1. 1991, „Dienstbierův sen o Evropě – Seznam spolupracovníků StB v diplomacii“)

Zvláštní také je, že dle výpisu byl svazek agenta Korába zničen již 6. prosince 1989. Domnívám se proto, že existoval silný zájem na tom, aby informace z něj nemohly být v budoucnu prozkoumány.

Závěr

O minulosti „biskupa Lohelia Korába“ neboli agenta „Štastného“ mám informace již delší dobu, aniž bych měl dříve potřebu činnost tohoto člověka komentovat. Protože se však v poslední době „biskup“ opět začal veřejně aktivněji prezentovat (mimo jiné i kritikou biskupa Williamsona) a stavět se do role morální autority a svými články ovlivňovat širší okruh lidí, a protože jsem byl z více stran na tohoto člověka dotazován, reaguji tímto článkem. Dodávám také, že z tohoto pohledu mohou být zajímavé některé další vazby Emanuela Korába. Jsem si také vědom, že někteří čeští sedesvakantisté tohoto člověka zcela odmítají a domnívám se, že je to právě proto, že jeho minulost znají. Je potřeba ještě dodat, že Koráb není v katolických kruzích jediným člověkem s temnou minulostí.

Otázka zní: Komu a čemu skutečně sloužil a slouží pan Koráb?